

ΕΙΣ ΥΠΝΟΝ ΒΡΕΦΟΥΣ.

Υπὸ σκιάν τῆς μητρικῆς στρωμνῆς, ὡς πτερυγίζον
 Πτηνόν, κοιμᾶσαι ἤρεμον! ἐνῶ τὸ λαμπυρίζον
 Ἀγγελικόν σου βλέφαρον, δι' ὅλους κεκλεισμένον,
 Μένει δι' ἕνα, — τὸν Θεόν, — αἰὶ ἡνεωγμένον.

Τί ὀνειρεύεσαι λοιπόν, τὰ χεῖλη σου συστέλλον;
 Τοῦ Παραδείσου τὸν καρπὸν, ἢ φίλημα Ἀγγέλων;
 Πῶς μειδιᾷς ἐνίοτε; Ὁ Χερουβὶμ μὴν ἦλθε,
 Σοὶ εἶπε: Χαῖρε, τέκνον μου! σ' ἡσπᾶσθη καὶ ἀπῆλθε;

Ἡλίους βλέπεις φαινοὺς, συσπῶν τοὺς ὀφθαλμούς σου;
 Ἡ εἰς πλανήτας ἀφανεῖς πλανᾷτ' ἔτι ὁ νοῦς σου;
 Μήπως διείδες οὐρανοῦ αὐγὴν, Αὐγὴ τοῦ βίου;
 Μὴ κατωπτρίσθη ἐν αὐτοῖς ἀκτὶς τοῦ Αἰωνίου;

Κοιμοῦ, ὦ τέκνον μου, κοιμοῦ. Σκιαὶ τῶν Ἀσωμάτων
 Τὰ σπάργανά σου φαύουσι μέ τ' χρυσᾶ πτερά των.
 Κοιμοῦ· μέ ῥόδα στρώνουσι τὸ βάθος τῆς στρωμνῆς σου,
 Πρὶν ὁ Θεὸς στρώσῃ μ' αὐτὰ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς σου!

Φ. Α. Β.